

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/47/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2317210914
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Slováčková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2317210914.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Katarína Slováčková a sudcov: Mgr. Jozef Mačej a JUDr. Ľuboslava Vanková v právnej veci žalobkyne: A. B. C. D., narodená X.X.XXXX, trvale bytom E. F. XX, zastúpená splnomocnencom: Advokátska kancelária FARDOUS PARTNERS s.r.o., so sídlom Hlavná 6, Šaľa, proti žalovanej: G. G., narodená X.X.XXXX, trvale bytom E. H. X, zastúpená splnomocnencom: Nagy & Partners, s.r.o., so sídlom Športová 470/11, Galanta, o vypratanie nehnuteľnosti, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 10C/27/2017-516 zo dňa 7.3.2022, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobkyni sa **p r i z n á v a** voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom pre zmeškanie č. k. 10C/27/2017-32 zo dňa 14.9.2017 súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanej povinnosť vypratať nehnuteľnosti vedené na Okresnom úrade Galanta, katastrálny odbor Galanta, Správy katastra Galanta, zapísané na liste vlastníctva č. XXX, okres Galanta, obec E. F., katastrálne územie E. F., parcely registra C, parcela č. 547/7, vo výmere 1028 m², zastavané plochy a nádvoria, parcela č. 547/20 vo výmere 157 m², zastavané plochy a nádvoria, parcela č. 548/7, vo výmere 998 m², záhrady, parcela č. 548/14, vo výmere 82 m², zastavané plochy a nádvoria, rodinný dom, súpisné číslo XX, na parcele 547/20 a súpisné číslo XXX na parcele 548/14 do 15 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku, výrokom II. žalobkyni priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % trov konania, ktorú sumu je povinná zaplatiť žalovaná žalobkyni do troch dní od právoplatnosti rozsudku, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

Krajský súd v Trnave ako odvolací súd uznesením č. k. 24Co/37/2018-93 zo dňa 8.1.2019 v dôsledku podania odvolania žalovanej rozsudok pre zmeškanie súdu prvej inštancie č. k. 10C/27/2017-32 zo dňa 14.9.2017 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd vytkol súdu prvej inštancie nespĺnenie podmienok na uplatnenie procesnej sankcie v podobe kontumačného rozsudku, nakoľko žalovanej predvolanie na pojednávanie nebolo doručené. Preto odvolací súd rozsudok pre zmeškanie súdu prvej inštancie č. k. 10C/27/2017-32 zo dňa 14.9.2017 (§ 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku) a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku) s tým, že bude potrebné opätovne vec prejednať, následne znova posúdiť žalobou uplatnený nárok a potom vo veci znova rozhodnúť.

Súd prvej inštancie po zrušení a vrátení mu veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie odvolacím súdom opäť vo veci rozhodol č. k. 10C/27/2017-516 zo dňa 7.3.2022 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“). Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalovanej uložil povinnosť vypratať nehnuteľnosti vedené na Okresnom úrade Galanta, katastrálny odbor, zapísané na LV č. XXX. k. ú. E. F., a to pozemok parcely registra CKN pare. č. 547/7 o výmere 1028 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, pozemok parcely registra CKN pare. č. 547/20 o výmere 157 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, pozemok parcely registra CKN pare. č. 548/7 o výmere 998 m², druh pozemku: záhrady, a stavby so súp. č. XX, druh stavby: 10 - rodinný dom ležiaceho na pare. č. 547/20, a to do 3 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku, výrokom II. žalobkyni priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % trov konania.

Napadnutý rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ustanovení § 123, § 126, § 144, § 145 ods. 1, § 146 Občianskeho zákonníka, § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že predmetná nehnuteľnosť patrí do BSM manželov a žalovaná sa zdržuje v nehnuteľnosti bez právneho dôvodu, pretože žalobkyňa jej nikdy nedala súhlas na užívanie nehnuteľnosti. Svedkovia, a to manžel žalovanej a matka žalovanej potvrdzovali tvrdenie žalovanej, že v nehnuteľnosti nebýva. Žalobkyňa a svedkovia, a to priateľ žalobkyne, syn žalobkyne, potvrdili, že žalovaná býva v nehnuteľnosti. Syn žalobkyne chodí do nehnuteľnosti a vidí žalovanú, že sa tam zdržiava. V dome má žalovaná svoje osobné veci tak, ako je to zachytené na fotografiách, ktoré syn žalovanej vyhotovuje. Túto skutočnosť mal súd prvej inštancie potvrdenú čestnými prehláseniami, fotodokumentáciou, z ktorej jednoznačne vyplynulo tvrdenie žalobkyne o obývaní nehnuteľnosti žalovanou. Z fotografií bolo súdu prvej inštancie zrejmé, že žalovaná pomáha manželovi pri jazdení koní, ktorá skutočnosť vyplýva z fotografií, na ktorých vidieť, že žalovaná má v dome jazdecké oblečenie, obuv. Tvrdenie žalobkyne, že žalovaná má v dome ustajneného svojho koňa, nebolo preukázané.

Vecne argumentoval súd prvej inštancie tým, že predmetná nehnuteľnosť patrí do BSM žalobkyne a jej bývalého manžela, pričom na súde prvej inštancie sa vedie konanie o vyporiadanie BSM, avšak vo veci doposiaľ nie je právoplatne rozhodnuté. Žalobkyňa preukázala aktívnu legitimáciu na podanie žaloby, nakoľko nehnuteľnosť patrí do BSM bývalých manželov a tiež pasívnu legitimáciu žalovanej, ktorá sa zdržuje v nehnuteľnosti bez právneho dôvodu. Na vybavovanie inej ako bežnej veci je potrebný súhlas druhého manžela. Pokiaľ bývalý manžel žalobkyne chcel bývať v nehnuteľnosti so svojou priateľkou a v súčasnej dobe manželkou, jeho povinnosťou bolo vyžiadať si súhlas bývalej manželky. Pokiaľ bývalí manželia nemajú vyporiadané BSM bez súhlasu žalobkyne ako bezpodielovej spoluvlastníčke nie je možné, aby žalovaná bývala spolu so svojim manželom a maloletým dieťaťom v nehnuteľnosti patriacej do BSM bývalých manželov.

Nakoľko žalobkyňa mala v konaní úplný úspech, súd prvej inštancie priznal žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 100%.

Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala odvolanie žalovaná a to z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V odvolaní žalovaná uviedla, že v predmetnej nehnuteľnosti nebýva, pričom v konaní nebol preukázaný opak. Ako je zrejmé aj z prístupu súdu prvej inštancie, tak bývaním sa rozumie dlhodobé a sústavné zdržiavanie sa v určitej nehnuteľnosti a je zrejmé, že pokiaľ by bývalý manžel žalobkyne chcel bývať v nehnuteľnosti so žalovanou, jeho povinnosťou bolo vyžiadať si súhlas žalobkyne ako bývalej manželky. Súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 7.2.2022 na potvrdenie dovtedajšieho svojho právneho názoru o nedôvodnosti podanej žaloby dokonca zastával názor, že spoločné dieťa s žalovanou oprávňuje bývalého manžela žalobkyne ako bezpodielového spoluvlastníka predmetných nehnuteľností umožniť žalovanej ako aj ich spoločnému dieťaťu vstup a zotrvanie na predmetných nehnuteľnostiach. Fotodokumentácie nezachytávali žiadne znaky a dôkazy o bývaní žalovanej a jej spoločného syna s bývalým manželom žalobkyne v jednej

domácnosti v predmetných nehnuteľnostiach. To, že žalovaná nebýva so svojim manželom (bývalým manželom žalobkyne) v jednej domácnosti, je spôsobené práve správaním žalobkyne, ktorá k takému správaniu bohužiaľ presvedčila aj svojich synov, ktorí sú spoločnými deťmi s manželom žalovanej z prvého manželstva, t. j. namontovaním kamier do nehnuteľnosti, dennými návštevami a fotením nehnuteľností a pod., čo žalobkyňa v rámci konania ani nepoprela. Žalovaná navrhla, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu zamietne a v prípade, ak odvolací súd dospeje k záveru, že je potrebné vykonať dokazovanie vo väčšom rozsahu, ktorý presahuje rámec odvolacieho konania, tak navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil ho súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

K odvolaniu žalovanej sa vyjadrila žalobkyňa. Vo vyjadrení žalobkyňa uviedla, že napadnutý rozsudok považuje v celom rozsahu za správny, vydaný na základe správnych skutkových zistení, ku ktorým súd prvej inštancie dospel po dôkladnom a vyčerpávajúcom dokazovaní, že súd prvej inštancie prejednávajúcu vec správne právne posúdil. Zároveň aj odôvodnenie napadnutého rozsudku je dostatočne a vyčerpávajúco odôvodnené a presvedčivé. Závery súd prvej inštancie vychádzajú z riadne vykonaného dokazovania v konaní, ktoré v plnom rozsahu potvrdilo rozhodujúce tvrdenia žalobkyne uvádzané počas celého konania, že žalovaná dlhodobo predmetné nehnuteľnosti užíva a býva v nich bez súhlasu žalobkyne ako bezpodielovej spoluvlastníčky, čím nepochybne bez právneho dôvodu dlhodobo zasahuje do vlastníckeho práva žalobkyne. Tieto skutočnosti boli preukázané množstvom vierohodných dôkazov, ktoré súd prvej inštancie dostatočne, presvedčivo, súhrnne, logicky a predovšetkým správne vyhodnotil. Okrem výsluchu žalovanej, výsluchu svedkov (priateľ žalobkyne, syn žalobkyne), ktorí zhodne potvrdili, že žalovaná býva v predmetných nehnuteľnostiach, poukázal súd prvej inštancie aj na ďalšie dôležité dôkazy (čestné prehlásenia a predovšetkým rozsiahla fotodokumentácia), ktoré taktiež jednoznačne potvrdili tvrdenia žalobkyne a svedkov o dlhodobom bývaní žalovanej v predmetných nehnuteľnostiach. Žalobkyňa rozhodne nesúhlasí s argumentáciou žalovanej o absencii vykonateľnosti napadnutého rozsudku, keďže bolo riadne preukázané, že žalobkyňa predmetné nehnuteľnosti dlhodobo bez súhlasu žalobkyne užíva a obýva, preto je výrok znejúci na vypratanie predmetných nehnuteľností logickým a riadnym prostriedkom súdnej ingerencie smerujúcim k ochrane vlastníckeho práva žalobkyne. Napadnutý rozsudok rozhodne nie je zmätočný, nepreskúmateľný a nezákonný tak, ako sa to snaží naznačiť žalovaná. Žalobkyňa namietla argumentáciu žalovanej o priebežnej zmene právneho názoru súdu prvej inštancie, pretože podľa žalobkyne súd prvej inštancie počas konania rozhodne neuvádzal a neprejudikoval svoje jednoznačné stanovisko o dôvodnosti, resp. nedôvodnosti uplatneného nároku žalobkyne a pokiaľ by aj súd prvej inštancie mal určitý právny názor na vec na začiatku konania, resp. v jeho ďalšom priebehu, nič by to nemenilo na tom, že tento právny názor súdu sa môže počas konania meniť (v závislosti od priebehu dokazovania). Žalobkyňou predložená rozsiahla fotodokumentácia je riadnym a relevantným dôkazom potvrdzujúcim dôvodnosť podanej žaloby. Žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku účinného), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f) a h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že boli splnené podmienky pre potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Predmetom konania je požiadavka žalobkyne na uloženie povinnosti žalovanej vypratať nehnuteľnosti nachádzajúce sa v katastrálnom území E. F., zapísané na Liste vlastníctva číslo XXX ako parcela registra

„C“ číslo 547/7, vo výmere 1028 m², zastavané plochy a nádvoria, parcela registra „C“ číslo 547/20, vo výmere 157 m², zastavané plochy a nádvoria, parcela registra „C“ číslo 548/7, vo výmere 998 m², záhrady, parcela registra „C“ číslo 548/14, vo výmere 82 m², zastavané plochy a nádvoria, rodinný dom D. E. XX, I. J. XXX/XX na parcele registra „C“ číslo 548/14, ktoré nehnuteľnosti vlastní v celosti v bezpodielovom spoluvlastníctve žalobkyňa a je bývalý manžel B. G. (aktuálne manžel žalovanej). Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalovanej je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či v konaní pred súdom prvej inštancie došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces, či súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a či právne správne vec posúdil.

Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré strana môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. V odvolacom konaní sa dispozičná zásada prejavuje tým, že odvolací súd je viazaný rozsahom odvolania, t. j. že odvolanie prejedná len v medziach, v ktorých ho odvolateľ napáda. Ustanovenie § 379 Civilného sporového poriadku zároveň vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania, pričom ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania. Odvolací súd je podľa ustanovenia § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku viazaný aj dôvodmi odvolania, t. j. na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s ustanovením § 365 Civilného sporového poriadku dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodovaní o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenie zistil. Jedinú výnimku predstavuje podľa ustanovenia § 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku oprávnenie odvolacieho súdu preskúmať vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, a to z úradnej moci.

Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobkyňou tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci samej, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmvaného rozsudku vo veci samej. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu žalovanej. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

Žalovaná podala odvolanie z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b), f), h) Civilného sporového poriadku.

Odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku je naplnený vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci strane realizáciu jej práv, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé, pričom konkrétne pochybenie súdu musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

Jednou z odvolacích námietok žalobkyne, pritom však zásadnou, bolo namietanie, že odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie je v niektorých častiach zmätočné, nejednoznačné a nepresvedčivé.

V zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku rozsudok musí obsahovať odôvodnenie, pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na

dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada i so špecifickými námietkami strán. Odôvodnenie písomného vyhotovenia rozhodnutia súdu musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal; niet v ňom miesto pre dohady a domnienky. V odôvodnení rozhodnutia súd teda uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil, ktoré dôkazy v konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Zákonom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie písomnej formy rozhodnutia súdu je nielen formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydaniu obsahovo nezdôvodnených, nepresvedčivých alebo neurčitých a nezrozumiteľných rozhodnutí, ale má byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu, tak v otázke zisťovania skutkového stavu veci, ako aj v právnom posúdení veci. Inak povedané, účelom odôvodnenia rozhodnutia je predovšetkým preukázať jeho správnosť a odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí, t. j. musí byť preskúmateľné.

Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa žalovanou v odvolaní namietaných skutočností je vyčerpávajúco, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá všetkým požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že sa žalovaná s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňuje ešte neznamená, že závery v ňom obsiahnuté nie sú správne. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe v celom rozsahu vyhovel.

Ďalej žalovaná namietala, že napadnutému rozsudku chýba jeho zákonný atribút, a to vykonateľnosť, keďže nebolo preukázané, že žalovaná má v predmetnej nehnuteľnosti svoje veci a o ktoré konkrétne veci sa jedná.

Ustanovenie § 132 ods. 1 Civilného sporového poriadku ukladá žalobcovi (mimo iného) formulovať žalobný návrh – petit, ktorý žalobný návrh musí byť jasný, zrozumiteľný a presne formulovaný. Žalobca musí preto svoj nárok vyjadriť tak, aby bola splnená požiadavka materiálnej vykonateľnosti rozsudku, ktorá podmienka je splnená vtedy, ak je možné žalobný návrh prevzatý do výroku rozsudku vykonať niektorým zo spôsobov výkonu exekúcie. Vykonateľnosť rozhodnutia podľa ustanovenia § 232 ods. 1 Civilného sporového poriadku je teda taký stav, kedy rozhodnutie umožňuje nútené splnenie uloženej povinnosti a rozhodnutie disponuje ako formálnou zložkou (doložka vykonateľnosti), tak materiálnou zložkou, t. j. dostatočnou identifikáciou subjektu a rozsahu judikovanej povinnosti.

V prípade, keď je rozhodnutie súdu nevykonateľné, jedná sa o zmätočné rozhodnutie. O takýto prípad však v prejednávanej veci nešlo. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie netrpí vadou nevykonateľnosti, pretože súd prvej inštancie vo výroku jasne určil povinnosť, ktorú má žalovaná splniť (povinnosť vypratáť) a presne identifikoval nehnuteľnosti (podľa údajov z katastra nehnuteľností), ktorých sa uložaná povinnosť týka, pričom už samotná realizácia tejto povinnosti je na žalovanej. Z výroku napadnutého rozsudku jednoznačne a nepochybne vyplýva povinnosť uložená žalovanej, ktorá povinnosť je formulovaná určito a jednoznačne, bez pochybností o rozsahu uloženej povinnosti. Odvolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné uviesť, že hmotné právo hovorí o práve vlastníka domáhať sa vydania veci, teda hnuťnej aj nehnuteľnej (od toho, kto ju neprávom zadržuje), naopak procesné právo naproti tomu hovorí o vydaní veci iba vo vzťahoch k hnuťným veciam a pri nehnuteľných veciach sa vydanie realizuje vypratávaním a keďže výroky rozsudkov vzhľadom k tomu,

že exekúciu možno vykonať iba spôsobom uvedeným v zákone, preto pri práve vlastníka domáhať sa ochrany vlastníckeho práva vo vzťahu k nehnuteľnosti je potrebné formulovať petit „vypratať nehnuteľnosť“ (R 53/1973), keďže pod pojmom „splnenie povinnosti vypratať nehnuteľnosť“ sa rozumie odstránenie všetkých hnutelných vecí nachádzajúcich sa v priestoroch nehnuteľností a zabezpečenie opustenia priestorov osobami tam sa nachádzajúcimi. Z obsahu odvolacej argumentácie tak vzhľadom na vyššie uvedené vyplýva, že žalovaná si zamieňa otázku nedostatku žaloby (žaloba má zákonom požadované náležitosti vrátane presného, určitého a zrozumiteľného petitu), t. j. nesplnenie procesnej podmienky, s otázkou vád v skutkových zisteniach súdu.

Súd prvej inštancie neporušil právo žalovanej na spravodlivý súdny proces ani tým, že rozhodol v rozpore so svojím predbežným právnym posúdením veci. Z obsahu konania pred súdom prvej inštancie je zrejmé, že súd prvej inštancie svoje predbežné právne posúdenie veci vyslovil len na základe dovtedy vykonaného dokazovania, avšak po jeho vyslovení došlo k ďalšiemu dokazovaniu (prevažne na základe aktivity žalobkyne), výsledky ktorého mali za následok prehodnotenie pôvodného právneho názoru súdu prvej inštancie a jeho zmenu. Odvolací súd pripomína, že predbežné právne posúdenie veci má skutočne len predbežný charakter, vzťahuje sa iba k štádiu konania, kedy bol vyslovený. Predbežným právnym posúdením sa má predovšetkým umožniť objektívna predvídateľnosť následného súdneho rozhodnutia a vytvoriť priestor na prehodnotenie vlastnej procesnej pozície sporových strán, avšak i v prípade poskytnutia predbežného právneho posúdenia uvedeným konajúcim súdom nie je viazaný. Dôvody meritórneho rozhodnutia súdu prvej inštancie sú stranám sporu poskytnuté pri vyhlásení rozsudku vo veci samej a následne v písomnom vyhotovení rozsudku. Skutočnosť, že sa žalovaná na základe súdom prvej inštancie vysloveného predbežného právneho názoru domnievala, že bude v spore úspešná, ju nezabavilo povinnosti predložiť všetky potrebné dôkazy na preukázanie neopodstatnenosti žalobkyňou uplatneného nároku, resp. uplatňovať prostriedky procesného útoku do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Súd pri výkone spravodlivosti totiž nesmie byť obmedzovaný tak pôvodnými predbežnými závermi o skutkovej stránke veci, ako ani prípadným vlastným predbežným právnym posúdením.

S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd vyhodnotil odvolacie námietky žalovanej o porušení jej práva na spravodlivý proces postupom súdu prvej inštancie za nedôvodné.

Ďalej bolo podstatou odvolacej argumentácie žalovanej, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, v dôsledku čoho vec nesprávne právne posúdil, keď žalobe žalobkyne o vypratanie predmetných nehnuteľností v celom rozsahu vyhovel.

V prvom rade odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalovaná v odvolacom konaní neuviedla žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré objektívne nemohla uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie a ktoré by spĺňali procesné podmienky uvedené v ustanovení § 366 Civilného sporového poriadku. Ak aj žalovaná v odvolaní poukazuje na nesprávne skutkové zistenia, je potrebné uviesť, že odvolací súd je podľa ustanovenia § 383 Civilného sporového poriadku viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. V tomto prípade odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal všetky relevantné dôkazy navrhnuté stranami, tieto dôkazy vyhodnotil a z hodnotenia dôkazov ustálil skutkový stav, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal.

Odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku totiž možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu prvej inštancie v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

K odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením

je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Odvolačný súd považuje za potrebné uviesť, že zákon stranám ukladá povinnosť objasniť všetky potrebné skutočnosti a označiť k nim potrebné dôkazné prostriedky (ide o povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkaznú). Povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť postihuje obe strany sporu v konaní ovládanom prejednávacou zásadou, t. j. v sporovom konaní, keďže nesplnenie tejto povinnosti môže mať pre stranu nepriaznivý dôsledok v podobe nepriaznivého výsledku sporu. Okolnosť, že strana v sporovom konaní nesie nebezpečenstvo nepriaznivého výsledku procesu, sa označuje v procesnej teórii jej procesnou zodpovednosťou. Navrhovanie dôkazov má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia. Dôkazným bremenom je zodpovednosť strany za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých alebo z vykonaných dôkazov. Zmysel uplatňovania dôkazného bremena spočíva v zabezpečení reálneho uplatnenia základného práva na súdnu ochranu aj v prípadoch, v ktorých sa vykonávajú všetky navrhnuté dôkazy, prípadne aj iné, než navrhnuté a súd napriek tomu nemá jednoznačný skutkový základ pre svoje rozhodnutie. V tomto prípade musí rozhodnúť v situácii dôkaznej núdze, ktorej dopad (neúspech v konaní) pričíta tej strane, na ktorej predovšetkým podľa predpisov hmotného práva leží dôkazné bremeno, t. j. zodpovednosť za preukázanie skutočností významných z hľadiska hmotného práva.

Hodnotenie dôkazov v zmysle ustanovenia § 191 Civilného sporového poriadku je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

Súd prvej inštancie si túto svoju povinnosť splnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje tak, ako už bolo uvedené vyššie. Odvolací súd ďalej uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov) by sa totiž malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia dôkazov jednotlivo, aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. V posudzovanom prípade súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj presvedčivo odôvodnil. Okolnosti namietané žalovanou v odvolaní nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvej inštancie.

Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, sa rozumie taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcemu z ustanovenia § 191 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplynuli, alebo inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje hore uvedenému zákonnému ustanoveniu. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

V prejednávanej veci odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonané dokazovanie vyhodnotil v zmysle zásad upravených v citovanom ustanovení § 191 Civilného sporového poriadku a vec aj

správne právne posúdil. Odvolací súd sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie, že žalobkyňa nepredložila žiadne listinné dôkazy, z ktorých by vyplývalo vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam v prospech právnych predchodcov žalobkyne. Tu je potrebné konštatovať, že procesná obrana žalovanej spočívajúcej v tvrdení, že do predmetnej nehnuteľnosti len chodí a niekedy v nej prespáva, ale nebýva, vyznela nepresvedčivo, keďže z dôkazov navrhnutých žalovanou toto tvrdenie žalovanej nebolo preukázané. Na jedenej strane tu totiž boli svedectvá osôb blízkych žalobkyňi – jej syna a priateľa žalobkyne o bývaní žalovanej v predmetných nehnuteľnostiach a na druhej strane tu boli svedectvá osôb blízkych žalovanej – jej manžela a matky žalovanej o bývaní žalovanej mimo predmetných nehnuteľností. Žalobkyňa na podporu svojich tvrdení okrem toho poskytla súdu prvej inštancie ďalšie dôkazy, a to čestné prehlásenia cudzích osôb bez rodinných vzťahov k žalobkyňi (poštovej doručovateľky, osôb žijúcich v susedstve), z ktorých jednoznačne vyplynulo, že sa žalovaná v predmetných nehnuteľnostiach zdržuje nad rámec krátkodobých návštev (doručovanie pošty na adrese predmetných nehnuteľností, zdržiavanie sa na adrese predmetných nehnuteľností počas celých dní, večerov a víkendov, spoločné stolovanie, jazdenie na koňoch, kŕmenie dobytká, dlhodobé parkovanie motorového vozidla a pod.) a fotografie, z ktorých bolo rovnako zjavné, že má v predmetných nehnuteľnostiach uložené množstvo osobných vecí dennej potreby presahujúcich rámec zdvorilostných, či spoločenských návštev v rodine (viacero topánok, papuče, množstvo oblečenia vrátane spodného prádla, zubné kefky, hygienické potreby a pod.). Ťažisko dokazovania a z neho vyvođených skutkových záverov súdu prvej inštancie v danej veci spočívalo v dôkazoch priamo stranami produkovaných a predkladaných v danom konaní. Z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa si svoju dôkaznú povinnosť splnila a preukázala, že žalovaná dlhodobo užíva predmetné nehnuteľnosti bez jej súhlasu. Napokon ani sama žalovaná v odvolaní nezdôvodnila, v čom malo spočívať nesprávne vyhodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie, ale obmedzila sa iba na všeobecné tvrdenia o nesprávnom vytvorení skutkového základu v súdenom spore. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie má za to, že na základe dôkazov, ktoré boli v rámci dokazovania pred súdom prvej inštancie vykonané, bol dostatočne zistený skutkový stav veci a bolo možné dospieť k záveru o opodstatnenosti uplatneného nároku. Odvolacia námietka žalobkyne o neúplnom zistení skutkového stavu súdom prvej inštancie je tak nenáležitá.

Odvolaciemu súdu nezostávalo nič iné, len konštatovať zhodne so súdom prvej inštancie, že žalobkyňa si svoju povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť splnila. Ak potom za takejto dôkaznej situácie súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobe žalobkyne v celom rozsahu vyhovel, rozhodol správne po vecnej i právnej stránke. Odvolacia námietka žalovanej, že v konaní pred súdom prvej inštancie nebolo preukázané jej bývanie a užívanie predmetných nehnuteľností a súd prvej inštancie nesprávne rozhodol, keď poskytol ochranu vlastníckeho práva žalobkyne vyhovením jej vindikačnej žalobe v celom rozsahu, tak nie je opodstatnená.

Výsledky dôkaznej verifikácie všetkých právne relevantných dôkazných prostriedkov, ktoré boli potrebné k zisteniu skutkového stavu a vyplývajú z obsahu spisu, viedli k naplneniu podmienok pre aplikáciu ustanovenia § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keďže poskytovali bezpečne zistený skutkový stav, ktorý bolo možné podriaďiť pod uvedené hmotnoprávne pravidlo. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaná je povinná vypratať predmetné nehnuteľnosti v bezpodielovom spoluvlastníctve žalobkyne a jej bývalého manžela. Polemika o nesprávnosti súdom prvej inštancie vyslovených právnych záverov pre nezohľadnenie právnej argumentácie strany sporu, sama o sebe nie je presvedčivou bázou pre konštatovanie vecnej nesprávnosti rozsudku súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie vec správne právne posúdil.

Odvolací súd konštatuje, že po preskúmaní veci nezistil ani skutkové, ani právne vady napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vo vzťahu k výroku vo veci samej.

V súvislosti so žalovanej prejavom nespokojnosti s preskúmaným rozsudkom odvolací súd poukazuje na stabilnú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR, podľa ktorej nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (napr. II. ÚS 4/97, II. ÚS 3/97). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka,

že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti (napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05, I. ÚS 140/2017). Žalovaná v odvolaní vychádza z odlišných skutkových záverov než súd prvej inštancie a robí z vykonaných dôkazov vlastné právne závery týkajúce sa požiadavky žalobkyne na vypratanie predmetných nehnuteľností.

Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že odvolacie dôvody uvádzané žalovanou nie sú naplnené.

Ďalšie odvolacie argumenty žalovanej odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú odvolaciu argumentáciu, už nespôsobilú privodiť úspech odvolaniu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

Vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania žalovaná v odvolaní neuviedla žiadne zdôvodnenie. Nakoľko odvolací súd považuje preskúmaný rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku vo veci samej za vecne správny, keď žalovaná žiadnym relevantným spôsobom správnosť výroku o náhrade trov konania v rozsudku súdu prvej inštancie vychádzajúceho z tzv. zásady úspechu nespochybnila (v prípade ktorého ani odvolací súd nezistil žiadne zjavné dôvody jeho nesprávnosti), nie jej odvolanie opodstatnené.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pričom v odvolacom konaní úspešnej žalobkyne priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnom skončení veci.

Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).
V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).